teile ka mikspärrast. Waatke, omma hädda sees läksin keigeesmalt teie junkro jure et piddi teid palluma. Ta lubbas, agga ei teind. Pärrast siis läksin teie hopmanni jure, ia pallusin tedda. Temma ka lubbas, agga ei räkind teile ommeti mo waewa. Keigewimaks siis tullin teie enne se jure, ja pallusin teid ennast, ja teie, armolinne herra, ollete mulle nüüd mahhajätnud keik minno wölla.

Önnistud kirrikominnia.

Üks wagga jummakartlik emma räkis omma lastele nenda:

Meie küllas ellas üks lesknaene wie lapsega. Temma olli waene innimenne ja toitis ennast omma kättetöga. Essiotsa läks tal kaunis hästi korda. Armas Jummal andis ta pissokesse pöllolappikesse pealt talle rohkeste, ja mis, peale selle, maias weel tarwis, ep olnud temma sestki ial hopis ilma. Agga ühhel aastal äppardas Jummal wilja, ja ka lehm surri ärra. Nüüd olli waesel emmal, omma wie lapsega, kül kitsas kä, ja ei teädnud ennam, mis suhho panna. Emma südda läks wägga kurwaks, ja korra ütles kannatamatta melest: keriada ma ei tahha; tö ja waew ei maksa ennam; mis siis muud, kui surra.

Ommast murrest waewatud, istus istme peal ja kulis kella küllast, ja armas olli temma melest sedda kuuldes. Nenda, mötles, wiakse ehk pea mind mahha. Tütreke tulli tuppa, ütteldes: Jubba lúakse kella emmake; eks sa ei lähhä kirriko? Minne ikka, minna kül tänna jään koio. Sedda lapsoke ütles, sest et emma öppind kirriko minnema igga pühha pääw, ja tulli ikka röömsama südamega koio, kui lännud. Emma mötles isseenneses: Miks ma siis tännage kirriko ei peaks minnema? — et päwad on pahhad? ollen ommeti käinud, kui parem luggu mul olli. Läks siis, et kül raske südamega, ja istus ühhe pida tahha mahha, sest ta olli häbbi täis omma kurwa näo pärrast. Lauldi nüüd laulo, agga ei annud südda temmale laulda; nut agga tulli ta silmi. Öpetaja räkis Jummala armastussest ning Tem-